

[Rager.]

Gennem sit Bidrag faar Staten en Ret til at være med til de Bestemmelser, hvorunder disse Kasser virker; og man kan ikke komme bort fra, at saaledes som Forholdene har udviklet sig i det moderne Samfund, er det af væsentlig Betydning for Staten, naar den paa forskellige Omraader kan faa Haand i Hanke med den Maade, hvorpaa Fagforbundene virker.

Naar det, som her, kan ske i god Forstaaelse og er sket i god Forstaaelse indtil Loven af 1927, er det meget betænkeligt at give blot Anledning til den mindste berettigede Misstemning. Vort Parti mener at kunne staa udenfor som en neutral Iagt-tager her; og vi mener derfor at have og tillægger os særlige Evner til at kunne afgøre, om den Misstemning er berettiget eller ej. Vi mener, at der har været en berettiget Misstemning. Vi mener, at de Love, Venstre har skrevet, er bristet; deres Forudsætninger har ikke holdt Stik.

Under disse Omstændigheder er jeg glad ved, at der er fremlagt et nyt Lovforslag. Som jeg sagde før, gaar vi til en meget velvillig Udvalgsbehandling af dette Lovforslag. De Udtalelser, der er faldet, er af en saadan Art, at man maaske kan haabe paa et Samarbejde fra anden Side i Erkendelsen netop af, at det Lovværk, man lavede, erkender man nu selv ikke var godt nok; og efter at det er blevet ændret, er det atter erkendt, at det ikke er godt nok. Men hvis man vil skaffe det godt nok, maa man ogsaa ville de nødvendige Midler og Veje.

Naar jeg i mine Bemærkninger har holdt mig til de Udtalelser, jeg nu har fremsat, er det ikke, fordi der ikke udover dette er et eller andet enkelt Punkt, jeg kunde være gaaet ind paa. Jeg har ligesom det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven her holdt mig til en mig ukendt Paragraf i Forretningsordenen — vistnok § 11, jeg har den ikke præsent. Jeg haaber, at dette vil være at regne mig til gode, hvis der er et Par Punkter af Vigtighed, som man vil sige, jeg ikke har omtalt, og derfor vil mene, jeg accepterer blankt.

Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling og hurtigst mulig Fremme.

Der foreligger endnu et Lovforslag til Behandling, som jeg skal sige et Par Ord om, nemlig Lovforslaget om midlertidig Hjælp til arbejdsløse. Det er et Lovforslag, hvis Opgave det er at udfylde Ventetiden, indtil det andet Lovforslag bliver vedtaget.

Det er et Lovforslag af en Type, man

tidligere har set her paa det høje Tings Bord. Jeg vil haabe, at dette Lovforslag vil kunne faa en hurtig og god Gang gennem Rigsdagen. Naar man tager Arbejdsløshedsforsikringsloven op til Revision, og naar man i Dag fra det ærede Medlem Hr. Krag har faaet Udtalelser om, at Venstre selv indser, at heller ikke deres sidste Ændring af Loven af 1927 var tilstrækkelig god, saa haaber vi, at der deri ogsaa ligger en Erkendelse af, at man, selv om man ikke har været tilfreds med det Princip, hvorpaa denne midlertidige Hjælp hviler — og det ved vi jo, at det ærede Parti ikke er —, dog tager det med som en nødvendig Hjælp i Øjeblikket. Jeg skal derfor anbefale ogsaa dette Lovforslag til velvillig og særlig hurtig Behandling.

Geert-Jørgensen: Jeg kan ikke saadan, som den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti, gaa ud fra, at Sagen er saa gennemdrøftet, jeg, der jo er et nyt Medlem af dette høje Ting.

Vi fra vor Side betragter det som noget i sig selv sørgeligt, at en Lovgivning som denne er nødvendig, og at Forsikring mod Arbejdsløshed er nødvendig. Man taler jo i vore Dage om ordinær Arbejdsløshed og ekstraordinær Arbejdsløshed. Vi kan slet ikke godkende noget som helst, der kaldes ordinær Arbejdsløshed, idet vi betragter al Arbejdsløshed som noget meget abnormt, som noget, der ikke burde være, men ogsaa som noget, der kunde undgaas. Vi har disse høje Tanker om en saadan Ulykke, som det er for et Folk at eje Arbejdsløsheden midt iblandt sig, og vi betragter det som en Anklage, endog saa en bitter Anklage, mod den Politik, der har været ført her i Danmark i den sidste Menneskealder, hvilket partipolitisk Navn den saa end har baaret.

Arbejdsløsheden er Nutidens største sociale Ulykke, og det er en af de store Ulykker, som kan ramme en enkelt Familie. Medens en Forsikring vilde være unødvendig i en Retsstat, saa er det jo i Magtstaten lige saa nødvendigt at forsikre sig mod Arbejdsløshed, som det er at forsikre sig mod Brand, Hagelskade og lignende Ting, ja, mod Sygdom og Død; den kan ramme enhver Lønarbejder og rammer ham som en Ulykke.

Men lad mig sige, at Arbejdsløsheden kan nu ogsaa ramme andre end Lønarbejderen, den kan ramme den Forretningsmand, som er gaaet i Stykker, og den kan ramme den Landmand, som er gaaet fallit, og som nu træder ind i de arbejdsløse